

שלוש מאות ארבעים וחמש

שמות החברים הוחלפו

במספרים". הקומונה

אני, מיספרי 345. חברתי — 456. יש לנו שני ילדים: 315 הבן, 567 — הבת. אנו גרים בשכונה הרביעית של הקוטג'ים החדשים. דירתנו — בבנין השני, חדר שלישי מצפון. השכנים שלנו 178 ו־239 מימין, 465 ו־267 משאל.

היום, בלכתי אל חדר האוכל, שמעתי את מחסנאית הבגדים צועקת אלי מרחוק:

— 345! 345! התא שלך בקומונה כבר מלא עד אפס מקום. מהר וקח את בגדיך, 345!

— טוב, 568, אני אומר לה. אעשה כדבריך.

אוהב אני לקחת את בגדי מהקומונה, כי לרוב מוצא אני בין החולצות והגופיות הרבות תשורות צנועות שאחדות מהעובדות במקום זה רגילות להגניב עבורי, כגון שוקולד, סוכריות מנטה ועוד. אך הפעם לא גיליתי דבר, פרט לפתק קטן באחת הפינות, וזה לשונו: — 345! אל תבוא. 368 חזרה. שלך — 187.

עצוב ונירגז, מתכונן אני לעזוב את הקומונה, אך בשער מופיעה הכובסת, ובידה זוג מיכנסיים.

— מה אתך, 345. אומרת היא. הרי זרקת את מיכנסי השבת שלך לתא הגרבים! ובדברה כך, מקפלת היא את חלקו העליון של המיכנס ומושיטה אל מול עיני את המיספרים הגדולים המתנוססים שם: שלש, ארבע, חמש!

— סליחה 278. אומר אני. באמת איני יודע מה קרה לי הפעם. בעתיד אשתדל למנוע טעויות מסוג זה.

ובאומרי זאת, אני ניגש אל חבילת הבגדים שלי, כורכם בחבל דק, עומסם עלי שכס, ויוצא לדרכי.

בעוברי ליד צריף סידור העבודה, נפתח החלון, וסדרנית העבודה המחייכת, מזמינה אותי פנימה, להנפש רגע קט, כדבריה.

אני מתיישב, אך בשומעי אותה אומרת, כי עלי לתת חצי

יום שיבוץ למיטבת, אני קופץ כנשוך עקרב.
— מה, אומר אני בקול רועד, הרי לפני שבועיים נתתי שבת
שלמה!

— האם לא אתה הוא 345? שואלת היא בקול מעושה.
— ואם אני הוא 345, משיב אני לה, אז בגלל זה עלי לתת
שיבוצים ללא ספור?
— אל נא בטובך, אומרת היא, הרי הרשימה לפניך! עיין בה,
וחווה את דעתך.

ובקרטון הירוק המושט לעברי רשומים מיספרים ותאריכים
בתורים ארוכים-ארוכים. אין אני מבין בהם דבר. אך אני פונה אל
הסדרנית ואומר לה בפיוס:

— טוב 135. דעי כי 345 ייתן את השיבוץ הנידרש ממנו. כך
אני אומר וממהר להתרחק מהמקום. אני מתקרב אל אזור הקוטג'ים,
ומצב רוחי מישתפר. הנה מולי בא 277. הוא מצטחק לקראתי.
— מה שלומך 345? שואל הוא. ומה שלום 654, הילדים 315
ו־576?

— הכל בסדר משיב אני לו. ואיך אצלך? האם 156 הבריאה
כבר? ומתי סוף סוף תתחתן 276?
וכך, בדרך אני פוגש את 855, את 244, את 797. והכל דורשים
בשלומי, מתעניינים במצב הילדים, האישה.
אני נכנס לחדרי. כאן מצפה לי הפתעה: בתי יושבת שלובת
זרוע עם בחור שאיני מכירו אפילו. ואין הם נרתעים מפני. אדרבא,
576 שלי, המרגישה בסימני השאלה שבפני, אומרת לי:

— אבא, עשו הכרה. זהו חברי החדש!
אני מתקרב לעבר הזוג. מושיט את ידי אל הבחור. הוא לוחצה
בחום ומודיע: — 669 מקיבוץ 45.

669? 669?, מיספר זה ידוע לי מאיזשהו מקום. כן אני ניזכר!
הרי זהו השחקן של נבחרת האזור שלנו. בנם של ידידי 266 ו־423.
איזה מזל, איזה אושר!